

малко извади остро ножче. Азъ трепнахъ, помислихъ си, че днитѣ ми се свѣршватъ. Ала момъкътъ ми направи само малка рана, турна ми прѣсна пѣпчица отъ друго дърво, замаза раната съ лѣпило и я завърза добръ. Отъ това не усѣтихъ почти никаква болка. Тѣй ме *присадиха*.

Пѣпчицата порасте и стана клонче: тя бѣше жива и азъ ѝ давахъ храна, отглеждахъ я като моя. Слѣдъ 2 – 3 седмици човѣкътъ дойде, зарадва се като ме видѣ и махна прѣврзката. Той отрѣза другитѣ ми клонки и остави само новото, което се разви отъ пѣпчицата. Слѣдъ това той ме гледаше добръ: чисти ме отъ гжсеници, полива ме лѣтно врѣме, а понѣкога ме прѣкопаваше. Другаритѣ ми казаха, че не съмъ вече дивечка, а — *питомна, обогородена*. Азъ се радвахъ.

Минаха се много дни. Азъ растѣхъ и порастохъ. Прѣживѣхъ доста по-хубави и топли дни, ала и доста мръзнахъ и прѣтеглихъ отъ лошитѣ зимни студове и вѣтрове. Една пролѣтъ се събудихъ прѣмѣнена съ китни, меризливи цвѣтове, сѣщо като тѣзи, само че бѣхъ много хубава. Пчелицитѣ ме заобиколиха и весело брѣмчаха. Тѣ ми честитиха; пѣкъ азъ ги нахранихъ съ приятна чорбича и прашецъ отъ цвѣтоветѣ си. Ала скоро цвѣтоветѣ ми слетѣха; азъ много жалихъ; само листитѣ порастаха и ми останаха за прѣмѣна. Дойде сладкопойна птичка и сви гнѣздо въ клонитѣ ми; тя снесе яйчица, отгледа си пилци и отъ рано до вечеря пѣше да ме весели и раздумва.

Скоро усѣтихъ, че на мѣстото на цвѣтоветѣ взеха да растатъ зелени топчици. Азъ ги обикнахъ и хранихъ; тѣ порастаха и станаха голѣми, сочни и червени ябълки.